

предлажу било коју уставну реформу док Устав V Републике од 1958. забрањује покретање поступка ревизије онда када је угрожен интегритет територије. Интересантну забрану привременог мењања неких својих одредби предвиђа и Устав САД-е од 1787. У погледу правног карактера ових забрана, било да су потпуне или делимичне, трајне или привремене, у правној науци преовлађује гледиште да један уставотворац не може да везује руке будућем уставотворцу како ће да поступа у питању устава. Пошто је уставотворна власт, највиша, оригинална, не може да буде ограничена не само нижим органима власти (законодавним), него ни себи равним органима, претходним уставотворцем, јер би у противном престала то да буде. Колико су овакве уставне забране илузорне и ван духа времена најбоље показују неки примери њиховог кршења. То што је Устав Грчке од 1968. предвиђао да краљевска демократија не може да се мења (укине) није сметало Грчкој да уставном ревизијом од 1973. баш укине монархију и прогласи републику.

4. Органи за одлучивање о промени устава

Промена устава због саме његове природе подразумева посебан поступак, другачији и сложенији од поступка доношења или мењања закона или других аката. То је условљено политичким разлозима очувања одређених интереса и односа који имају за једну земљу посебну вредност. Постоји различитост модела односно поступка промене устава гледано од земље до земље и није једноставно разврстати те системе под неколико основних модела ревизионих система. Ипак је нужно указати на неколико карактеристичних модела ревизионих система који имају своје специфичности и различити степен учешћа народа, односно његових представника у њима.

Постоје различити начини за промену устава у зависности од органа који одлучују као и поступка по коме се врши промена устава:

а) Одлучивање о промени устава од стране посебно изабране уставотворне скупштине чији је једини и искључиви задатак да изврши промену устава познају поједине државе у свету мада се он све ређе користи. Уставотворна скупштина има своје место у развоју савремене уставности и она је трасирала прелазак из предуставног у уставно стање јер је тај прелазак, почев од XVIII века управо изведен путем уставотворне скупштине. Поред улоге у доношењу првог устава, уставотворна скупштина може да означи и почетак епохалних промена којим се кида постојећа уставност. Уставотворна скупштина која се